

מה אבקש מהמלאכים של סאנטה קאתרינה

אלברט בני

הכל חיכו שהדוקטור לאמנות ברודי תרד מן ההר. העליה היתה קלה יחסית, והדוקטור נגררה בה בצוותא עם כולם, למרות שידעה מה יחכה לה בחזרתה. אולם, להגיע עד "סאנטה-קאתרינה" ולא לעלות אל "הר-משה"?

בצדה האחד נתמכה בזרועות גברת סאמט ובצדה השני על-ידי מרצ'נסקי. המאמץ לשמור על שיווי-משקלה של דוקטור ברודי, ולהמשיך, עם זאת, בשיחה שהחלה בבוקר — התיש אותם.

בפיסגת ההר הקשיבו מספר דקות להסברי המדריך. נתפסו

להתרגשות. הנוף שנשקף לעיניהם כבש אותם. דוקטור ברודי ומרצ'נסקי היו בעלי גובה זהה כמעט. ודמותה הארוכה של גברת סאמט בלטה מעליהם, בגיחוך-מה. כאשר סוף-סוף הצטרפו אל הקבוצה, תשו כוחותיו של מרצ'נסקי. הוא הסתתר מאחורי צוק סלע ושם כרע תחתיו, שמח שאיש אינו רואה אותו. הברך כאבה לו מאוד. כאב ישן, שלא חדל מהטרידו, אך הפעם גבר והביס אותו. כעבור דקות אחדות הרגישה גברת סאמט בהעדורו. בצעדים חפוזים התקרבה אליו.

"שוב הברך?"

"כן".

חמשת ימי הטיול אפשרו להם ללמוד מעט איש על רעהו. הכאב בברך היה למרצ'נסקי מזכרת מימי ההעפלה. מנהל חשבונות היה במקצועו. אמנם התחיל ללמוד סוציולוגיה, שנתיים, אך לאחר הולדת בנו הראשון ויתר על המשך הלימודים. לאור דבריו מצאה גברת סאמט שקועה לילות ארוכים ליד החוף, חשה את רטיבות הים וראתה בבהירות את העיניים הצעירות, העליוות והכחולות של הגבר בן החמישים, שעד אתמול היה זר לה.

"אקרא לדוקטור בנימיני!"

מה אבקש מהמלאכים של סאנטה קאתרינה

7

"בבקשה ממך, הניחי להם לגמור את שתיית הקפה... צריך לאפשר לגברת בנימיני לשמור על רענותה..."
 כבר מראשית הטויל לא חיבבו את זוג הרופאים. כבר-שבע התוודעו המטיילים זה לזה. כתריסר קיבוצניקים, כמה רופאים, פקידים, עקרות-בית ושלושה-ארבעה סטודנטים. גברת סאמט עבדה כמגיהה בהוצאת ספרים. היא חשה כי לקבוצת הרופאים אינה יכולה להתקרב. גם הקיבוצניקים היו עולם סגור בפני עצמו. ישבה אפוא על אחד הספסלים האחרונים של הטיולית והחלה משוחחת עם אחד הסטודנטים. כאשר השאלות נעשו חטטניות, החליטה פתאום הגברת סאמט, בת הארבעים, לשקר, וללא כל היסוס או התרגשות — היא אמ לשני ילדים.

בתחילה זה היה קל, מגוחך וגם נעים. היא, הבתולה הזקנה, מצייגה את עצמה כאם לשני ילדים. בטיולים הרבים בהם השתתפה ושאותם אהבה כל כך, נמאסו עליה דווקא קטעי השיחות האלה, שהיו נעימות בתחילה, שיחות עם צעירים ועם גברים נשואים, שהפכו עד מהרה לפלירט קליל, או לחיזור טורדני, שנשתיים לא פעם בעלבון. ומדוע לא תרשה לעצמה להופיע פעם אחת בתור אם, ואשה נשואה?
 "הלא היא רופאה. איך בן-אדם כזה יכול להיות כה קטנוני?" — מתרעמת גברת סאמט.

"התרמוס המלא קפה הוא הסמל של אנשים קטנים אלה."
 "ראית איך צוותה עליו בבוקר למלא מחדש את התרמוס בקפה, גם כשלא היה מספיק קפה לכולם... ובכל זאת, אקדא לך."

"לא לאה, בשום פנים לא, לא..."
 בפעם הראשונה קרא לה מרצינסקי בשמה הפרטי! הוא, הרחובותי, שהיה שתקן בתחילה, החל לעניין אותה רק ביום השני לנסיעה, כאשר הבחינה שהוא מעיר בעדינות למדריך, מתקן אותו פה ושם; ושורת שיניו הלבנות הבהיקה בלילה, בספסל האחורי של הטיולית. לאור הירח גראתה דמותו נמוכה מכפי שהיתה, בפניו חרושות הקמטים שפעו בטחון וכוח. אחרי שהגיעו לתעלה, הצטרפה אל שניהם דוקטור ברודי, אשר ישנה קודם לכן גלמודה, והיתה מצטרפת מדי פעם לקבוצת הרופאים, ומיד נסוגה.

"הכאב עבר?" — שאלה גברת סאמט, נרגשת מפנייתו אליה בשמה.
 "הכל יעבור, כשאנח קצת, הכל עובר בחיים... רק לסריס לא יצמח זקן, כמו שאומרים הסרבים."
 דוקטור ברודי התקרבה אליהם. גופה היה יציב ונינוח, ובמבט ראשון אי-אפשר היה להבחין שהיא נכה.
 "שוב הברך?"

גברת סאמט גדהמה; פנייתה של דוקטור ברודי למרצינסקי היתה בדיוק כשלה. תשובתו של מרצינסקי היתה חדה — "כן!"

שוב הזכירו את בנימיני, וגם הפעם סירב מרצינסקי בהחלטיות.
 המטיילים נחו מהעליה המייגעת להר. לאחר מחצית השעה צריכים היו לשוב אל המנזר.
 "האם פתרת את הבעיה שהצגתי בפניך?" — פנתה דוקטור ברודי אל הגברת סאמט.
 המקום והזמן לא התאימו לשאלה. דוקטור ברודי מטרידה אותם בבעיות "הפסיכולוגיה של האמנות הפלאסטית".

דן לוי

חניטה

האור הוא אלפי סדקים בתלום יוסף.
 לפני שלשה ימים יצלה על מוקש משפכו להצמיק ולרדת אל שרשי הדקרים.
 והאור שבא במסלול העפר
 גזף בצלפי רגבי:
 יוסף יוסף הנח לשרשים,
 למי שבלוע ומי שנבלע
 העלים פתמים הם, הגבעולים צהבים,
 אפה נח וחוזר אל חמר נפלא.

* * *

גרגירים כבדו על פתחי עזרי
 גבהו מעלי חילות השופטים.
 ראיתי את החול שיהיה לרצעי
 את הים הפחל
 אף סיפות האבק עם שקרי כוכבים.

* * *

קף, בקהלת ריצה אבד הפסוף.
 חופרים בחול, דענו
 רק הילדים עמק בבסן
 ימלאו כיסם אוצר ספינה שדוד.
 אמא שנתקה לפתע מן הבית
 תלתה פנס חוקר עיניה בשמים
 כיצד רחקנו פוכבים.

* * *

הה יונים? הפיפות
 לעת ערב נולפות בשמים פתוחים
 מלאכים דבוקי כנפים, ראשי קדושים סגורים בעגולים
 היכן שהן פוסעות אני משפתנה רוקע
 איקונות צלובות.

דיברה הרבה על הכיתה שלה, המורכבת מאנשים מבוגרים שהחליטו בערוב ימיהם לנסות להתמסר לאמנות. וזאת הבעיה שהציגה בפני השניים — כיצד למצוא ביטוי בציור לכאב על ילדים שלא נולדו? האמנם גברת סאמט, תיתן ביטוי חזק יותר ממרצינסקי, הגבר? נא נסו זאת, שניכם!

בו במקום צייר מרצינסקי שני ראשי חמניות גובלות — "נרצחים" — הוסיף במלים, כדי להמחיש את הביטוי הציורי. גברת סאמט לא שרטטה אפילו קו. היא חשבה: אולי ד"ר ברודי הבחינה בשקר ורוצה לשים אותי ללעז? או, אולי, היא פשוט מקנאה בי, בגלל מרצינסקי? — והחלה

לספר בהתלהבות על ילדי אחותה כעל ילדיה שלה. משך כל הלילה לא עצמה עין, נפחדת, נרגשת מהשקרים שברתה. לפנייה קמו לתחיה עשרות בתי-קפה בהם ישבה קפואה, בפגישות עם מועמדים שהוצעו לה על-ידי סוכניות-השידוכין. ראשים קרחים, ראשי שיבה, גברים נמוכים וגבוהים, "יוונים", "פולנים", "עיראקים" — עם מי לא נפגשה? אילו ביקשה אותה דוקטור ברודי לתת ביטוי ציורי לפגישות-נפל אלה, היתה מציינת בית-קפה, הרבה ראשים קרחים וידיים חלקקות.

מכיוון הטיולית נשמעה צוחה. וכולם רצו לעבר שתי דמויות שנראו למרגלות ההר.
 חנה הסטודנטים התעלפה! — כל זמן הנסיעה פחדה שמא בחול יתגלה ראשו של חייל הרוג. חיים הבוכארי לגלג עליה: "מלחמה היא מלחמה!" — משהו בהופעתו היה דוחה ומטרבל. היה משתרך אחרי הקבוצה, מתאונן על שלשול וטוען שקיבתו נתקלקלה במדבר. בגלל אביזרי הטיול הרבים, ואוהל הסיירים שלו, כינו אותו לאה ומרצינסקי בשם "הנסיך הבוכארי".

ומתברר — "הנסיך" השיג כפפה, מילא אותה חול, הוסיף עליה צלחת, ואת שניהם טמן למחצה בחולות והצביע עליהם בפני חנה הסטודנטית, כמגלה אותם להפתעתו: הנה יד וקסדה של חייל מצרי הרוג! — הבחורה לא החזיקה מעמד. גברת בנימיני טפלה בה. "הנסיך הבוכארי" מלמל משהו לא ברור, והתעסק בתיקון המקרר-הנייד, למול מבטם הזועף של המטיילים. הגיינג'י, זה הקיבוצניק מגבעת-חיים, ניסה לריב עמו, להכותו, אך עצר בעדו דוקטור כהן, אשר הטיול לסיני היה מתנה שהגיש לעצמו לרגל קבלת תואר דוקטור לזואולוגיה.

המטיילים נכנסו למנזר. הם היו עצבנים ונרגשים. בפרוודי רים עמד שקט רענן. רוחו של האב כריסטופורוס היתה טובה עלי, ולא חש במתחיות השוררת בין המטיילים. באנגלית דלה הודיע:

"רבותי! לפי המסורת שולחת סאנטה קאתרינה מלאכים לרחף מעל למנזר. כל אחד יכול לבקש מהם התגשמות משאלה כלשהי, אך משאלה אחת בלבד..."

"הנסיך" צחק בקול. הקבוצה התפזרה לחדרים.
 לאה שכבה נינוחה במיטה. מבעד לחלון הקטן ראתה פיסת שמים נקיה מכוכבים. ההר הקדוש לא נראה, אך הקדושה אפפה כל פינה, וחדרה אפילו לחדר זה, שריח די.די.טי. עמד בו.

"מה אבקש מהמלאכים של סנטה קאתרינה?"
 אמה האמינה בשטן ובמלאכים. מה היא היתה מבקשת? מותר לבקש רק דבר אחד! שילכו לעזאזל בתי-הקפה הארוכים, ויקברו חתנם את כל הראשים הקרחים. הייתי רוצה להיות תמיד עם מרצינסקי! עם אריה! אריה מרצינסקי. ליד לאה נאנחה חנה הסטודנטית. אינה יכולה לשוב לאינתנה אחרי ה"קונץ" של "הנסיך".

לאה טרם ראתה בחייה גויה. ועתה, נים ולא נים, ראתה בעיני רוחה, בבחירות, אלפי גוויות מושלכות במדבר. היא אינה יודעת מי הם. "הנסיך" צוחק. איזה מין בן-אדם הוא? והיא לא ידעה אם בחלומה או בהקיצ ביקשה מהמלאכים של סאנטה קאתרינה להפוך את "הנסיך" לחיש, תיש פראי שעד אחרית ימיו ידהר אחוז מזוית במדבר.